

Полето бѣ покрито съ трупове.

Зловѣщо гракане вече се носѣше надъ тѣхъ. Глухи пѣшканиа се чуваха отъ врѣме на врѣме . . . Полето бѣ страшно, кърваво . . .

Изведнажъ изъ труповетѣ се чу движение, раздаде се глухо пѣшкане и една черна фигура се приповдигна. Туй бѣше младиятъ войникъ. Той чувствуваше, че по корема му тече топла струйна кръвъ . . . Силитѣ му го напускаха . . . Поиска да извика за помощъ, но само едно хрипкаво рѣмжене излѣзе отъ устата му... Скоро падна въ безсъзнание върху купчината трупове.

По лицето му падаха, като сълза, слѣдъ сълза, капки тъмно червена кръвъ . . .

*
* * *

Когато на другиятъ день блѣсна отново слънцето, санитаритѣ откриха труповетѣ.

Тѣ разгрѣщаха шинелитѣ на убититѣ и търсѣха тѣхнитѣ имена.

Единъ санитаръ стоеше надвѣсенъ надъ младия войникъ. Той бѣше вече трупъ. Лицето му бѣ спокойно, сѣкашъ заспало.

Той разгрѣна шинелтъ и намѣри пликъ. На кѣсче хартия бѣ наисано :

Милий учителю,

Днесъ се научихме, че вашия полкъ е край Одринъ.

Една тежка мисль кѣса сърдцето ни. Ти не ще умрѣшъ. Ний те чакаме да се завърнешъ при насъ.

О, тогазъ, ти ще ни разказвашъ пълнитѣ съ сълзи изминати дни.

Приеми нашитѣ поздрави.

Твои ученици : (слѣдваха подписитѣ на десетина дѣца).

Санитарътъ стоеше правъ. Очитѣ му бѣха пълни съ сълзи и гледаха бездушниятъ трупъ на народния учитель . . .

